

Marten Toonder

Ingrijpende gebeurtenissen

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2017

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Ingrijpende gebeurtenissen kwam tot stand onder auspiciën van de Stichting Het Toonder Auteursrecht, in samenwerking met Uitgeverij De Bezige Bij en *NRC Handelsblad*. Deze uitgave maakt deel uit van de reeks *Alle verhalen van Olivier B. Bommel en Tom Poes*. Dit is deel 10 van in totaal 60 banden. Met deze uitgave krijgen de verhalen hun definitieve vorm. Alle illustraties zijn gedigitaliseerd en waar nodig gerestaureerd, en de teksten zijn gecorrigeerd op inconsequenties en taalfouten. De basis voor de teksten vormt de laatste Bezige Bij-uitgave waar Marten Toonder als auteur nog bij betrokken is geweest. De verhaalinleidingen zijn geschreven door Toonder-biograaf Wim Hazeu.

Copyright © 2017 Stichting Het Toonder Auteursrecht
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustraties Wil Raymakers naar Marten Toonder
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Zetwerk Aard Bakker
Digitale bewerking Toonder Compagnie
Druk Zalsman, Zwolle
ISBN 978 90 234 5403 8
NUR 301

debezigebij.nl

Tom Poes en het vibreerputje

Toonders zoon Eiso vertrouwde mij toe dat de aanleiding van dit verhaal uit 1949 een ware gebeurtenis was. De directeur Publiciteit van de Philipsfabrieken had hem verteld dat een wichelroedeloper ongevraagd zijn tuin binnenstapte omdat hij een aardstraal volgde.

De kunstenaar Terpen Tijn breekt door de haag van heer Bommel en ontsluit in diens tuin een bron.

Wie het bronwater drinkt raakt in hogere sferen. Het massale gebruik van het water ontwricht de Rommeldamse samenleving doordat niemand meer iets uitvoert, behalve dan gedichten maken.

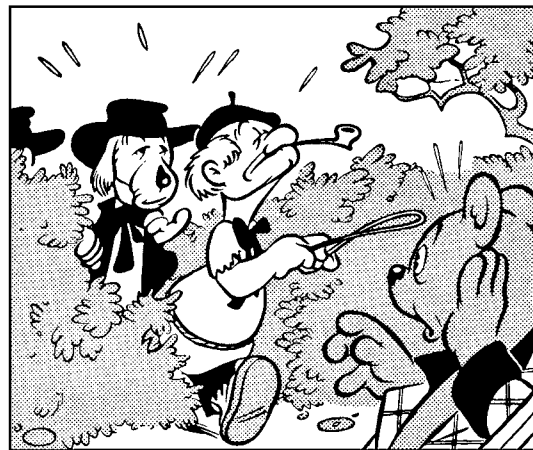
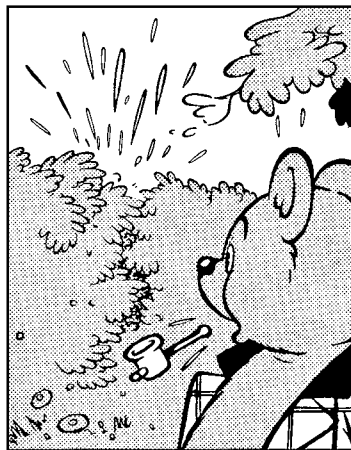
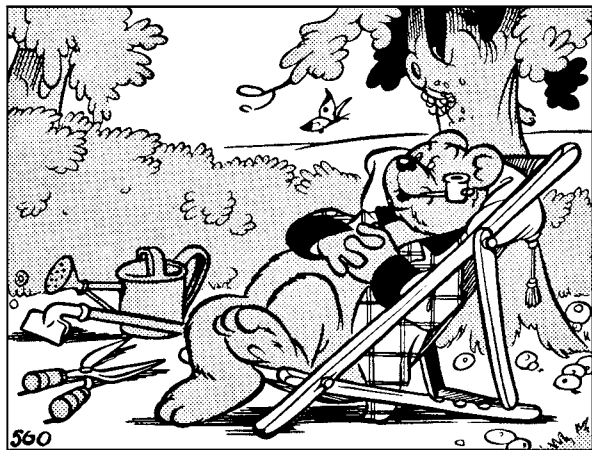
Terpen Tijn wilde in dit tweede verhaal waarin hij optrad de wereld verbeteren. Bronwater zou een heilzame werking kunnen hebben. Later beperkte hij zich tot het scheppen van onrustbarende kunstwerken. Achteraf is het verhaal profetisch, want in de jaren zestig kwam er belangstelling voor bewustzijnsverruimende drugs als lsd om 'high' te kunnen worden.

De in dit verhaal gebezigde termen 'vibrerende mens' en 'grofstoffelijke mens' komen niet alleen in het werk maar ook in de correspondentie van Toonder terug.

Tot nu toe had Toonder tekenpennen gebruikt voor het in inkt zetten van de potloodschetsen. Hier paste hij voor het eerst de penseeltechniek toe.

Wim Hazeu, schrijver van de biografie van Marten Toonder

Dit is het 34ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 560-612. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 6 januari 1949 tot en met 8 maart 1949. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal uitgegeven als *Het vibreerputje* (1957) en werd het gepubliceerd in de bundel *Avonturen van Tom Poes* (1977) en in *Avonturen van Tom Poes 7* (2007). Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 7 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1997).

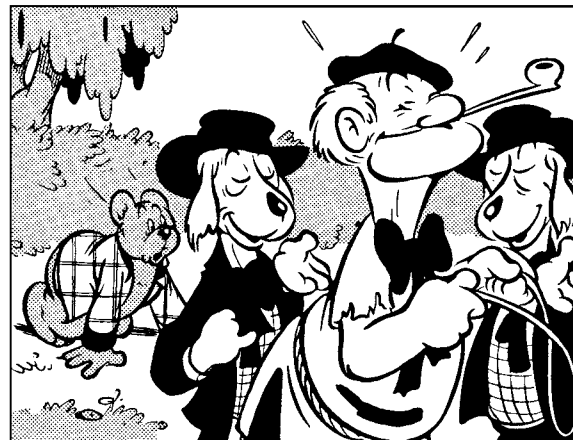
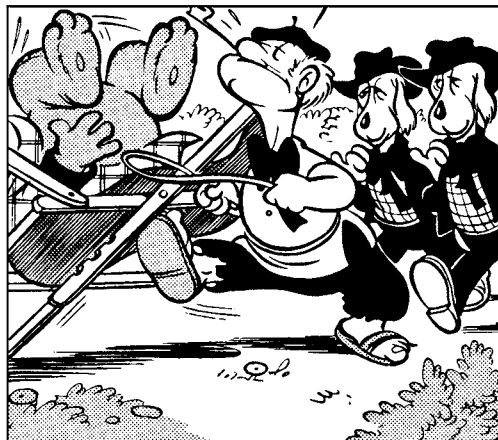
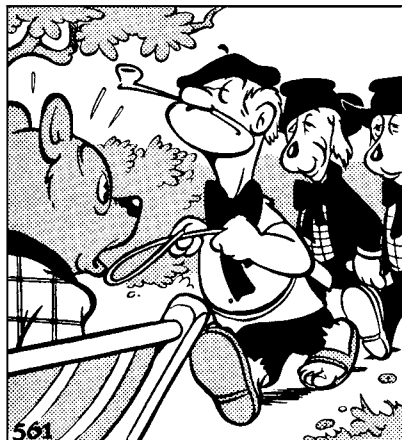
Op een mooie middag in de zomer was heer Bommel bezig om zijn tuin op te knappen. Hij zat in een prettige houding in zijn ligstoel, zijn tuingereedschap lag dicht bij de hand en de zon scheen warm.

‘Een mooie dag,’ mompelde heer Ollie dromerig. ‘Echt een dag om de haag te gaan... snoeien... snoeien... hm... Waar is mijn snoeischaar? O ja... daar... alles in orde... in orde! Haag... snoeien... Hm... pfff... Warm! Komaan... Haag... Hm... pffff... hmmm...’

Heer Bommels ademhaling werd steeds regelmatig en zijn oogle-

den zakten naar beneden. Maar toen veerde hij met een schok recht-op. De haag begon te ritselen en te schudden en een gestalte brak er met kracht doorheen. Het was de schilder Terpen Tijn. Hij had een wichelroede in de handen en stapte met een vergeestelijkte uitdrukking in de ogen het grasveld op. Achter hem aan liepen twee in stemmig zwart geklede figuren, die al even dromerig keken.

‘Hé!’ riep heer Bommel. ‘Wat moet dat? Dit is mijn tuin! Jullie beschadigen mijn haag! Wat willen jullie?’

10 'De ingang voor leveranciers is aan het eind van de haag,' vervolgde hij. 'Het is geen manier om een heer te storen die in zijn eigen tuin aan het werk is. Ik verzoek jullie om terug te gaan. Ik... eh...'

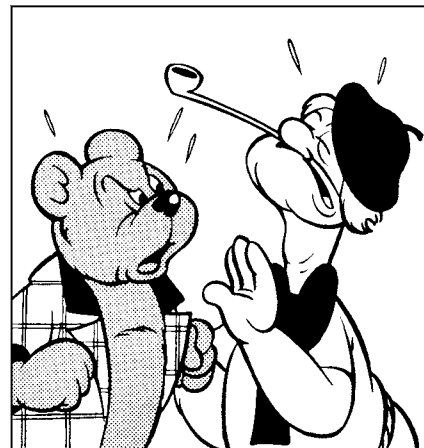
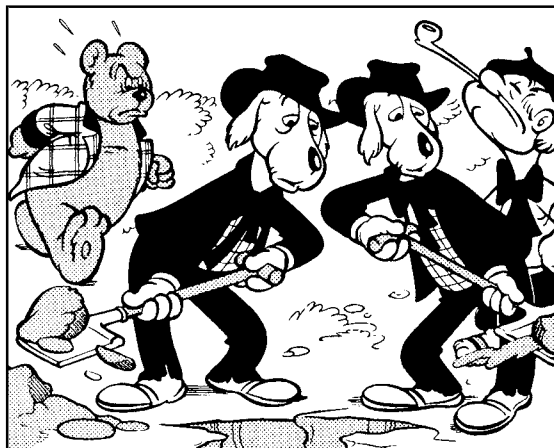
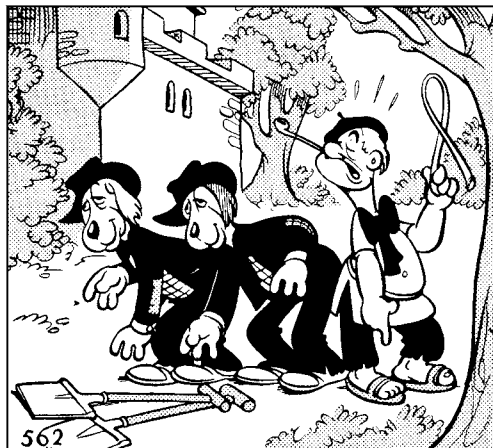
Maar de schilder Terpen Tijn en de twee zwarte volgelingen naderden hem kalm en onverstoord. Wie nu denkt dat ze bij heer Bommel halt hielden om de reden van hun komst te verklaren, vergist zich. De kunstenaar trapte met een afwezig gebaar de ligstoel opzij en schreed voort zonder heer Ollie een blik waardig te keuren. De twee

zwarte figuren volgden met een verheven glimlach op hun gelaat.

'Help!' riep heer Bommel, moeizaam overeind krabbelend.

Halverwege bleef hij echter steken. Op handen en voeten en met uitpuilende ogen stuurde hij naar het gezelschap, dat plotseling halt hield. De wichelroede sloeg namelijk neer en wees naar de grond.

'Hier moet het zijn,' sprak Terpen Tijn. 'De trilling van de dinges... eh... dinges trekt, snap je, makkers? Hier moet de vibratiedinges zijn.'

De kunstenaar wees op een paar schoppen.

‘Er moet nu gewerkt worden,’ zei hij. ‘Pak die... eh... spaden en graven, makkers. Hieronder moet de... eh... dingetjes zijn.’

Zijn metgezellen grepen de werktuigen en staken die in het grasveld. Maar dat ging heer Bommel toch te ver. Blazend van woede stapte hij op Terpen Tijn af.

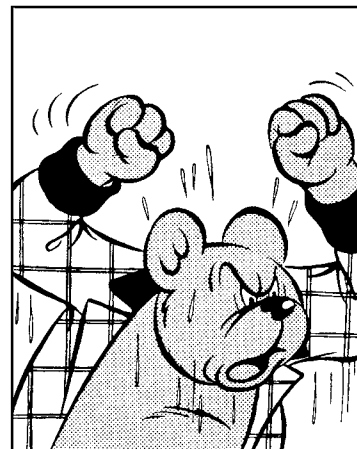
‘Mijn gazon!’ riep hij. ‘Halt! Ik verbied dat! Jullie kunnen zomaar niet in het mooie, dure grasveld van een heer gaan graven! Dat gaat te ver! Ik zal...’

‘Bah!’ zei Terpen Tijn. ‘Je begrijpt de fijne trillingen van onze kun-

stenaarszielen niet. Je vleeslichaam is te zwaar. We zoeken het vibreerputje, snap je, makker? Het water der fijne trillingen, dat stroomt onder jouw vervelende... eh dingetjes!’

‘Ik zal de politie waarschuwen!’ riep heer Bommel schel. ‘Ik heb met jullie vibreerputje niets te maken! Dit is mijn tuin! Ga weg!’

‘Jouw tuin,’ zei de kunstenaar Tijn minachtend. ‘Bah! Zoiets verhevens als het vibreerwater behoort de wereld toe. Dat is van iedereen. Houd je grofstoffelijke opmerkingen voor je, ga een paar koppen koffieprut voor ons halen en maak dat je... eh... dingetjes! Snap je, makker?’

- 12 Terwijl heer Bommel ruzie maakte, groeven de twee vreemdelingen onverstoort verder en al spoedig ontstond er een diepe kuil.

‘Kijk nu eens aan!’ jammerde heer Bommel handenwringend. ‘Mijn gazon! Laat die twee lummels onmiddellijk ophouden, anders gebeurt er wat!’

‘Lummels?’ vroeg Terpen Tijn uit de hoogte. ‘Dat zijn de dichters Antonius en Gerardus Flambard. Twee zeer fijntrillende geesten. Je stoort ze met je grofmaterieel eh... gedinges, makker.’

‘Grofmaterieel gedinges?!’ riep heer Bommel woedend. ‘Ha! Ik ga die twee fijntrillende Flambards een grofstoffelijk pak klappen geven! Dát is wat ik ga doen!’

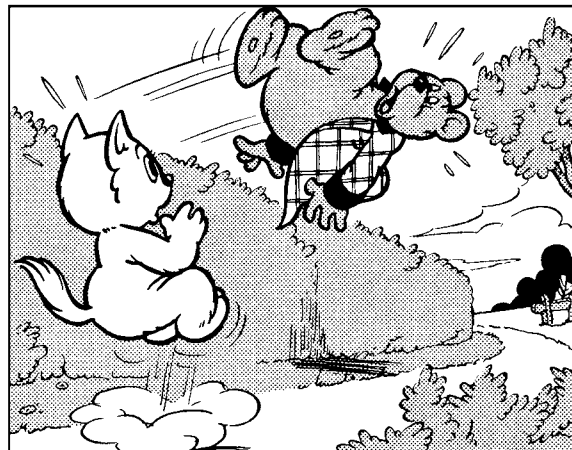
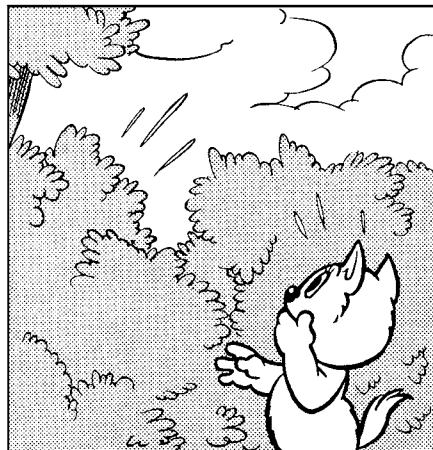
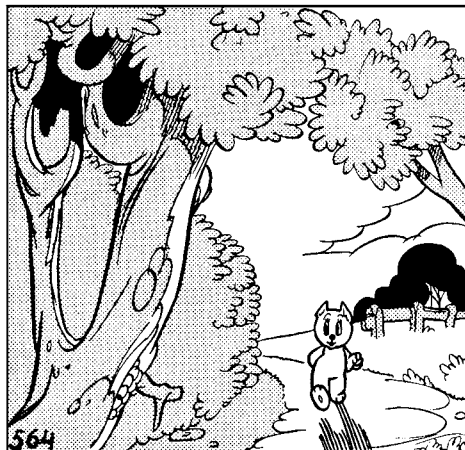
Zijn plan viel echter in het water. De twee dichters waren namelijk zo diep gekomen met hun gegraaf, dat ze een verborgen bron openlegden. Het water, dat al die tijd onder de aarde gevangen had gezeten, spoot nu omhoog en trof heer Ollie recht in het gelaat.

‘De wichelroede is onfeilbaar,’ sprak Gerardus Flambard bewonderend.

‘Zij verstilt het grof misbaar,’ vulde Antonius Flambard aan, enige druppels afvegend.

‘Je ziet het,’ zei Terpen Tijn eenvoudig. ‘Hier is de vibreerput die we zochten. Het trillingswater dat... eh... dinges!’

‘Blubbub!’ snauwde heer Ollie gorgelend. ‘Blik blal... blah!’

Nu wilde het toeval dat Tom Poes op die mooie middag een wandeling in de omstreken maakte. Toen hij slot Bommelstein naderde, trof hem luid gepraat aan de andere kant van de haag die heer Bommels tuin van de weg scheidde.

‘Borrel op, o water van vibratie!’ zong een schorre stem.

‘Begroet de zon, o bron van inspiratie!’ vulde een tweede stem aan.

‘Och ja, je bent een wichelaar of je bent het niet,’ zei een derde stem.

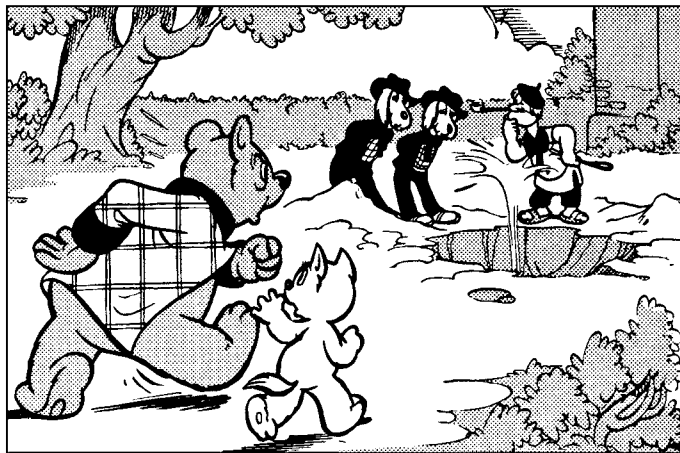
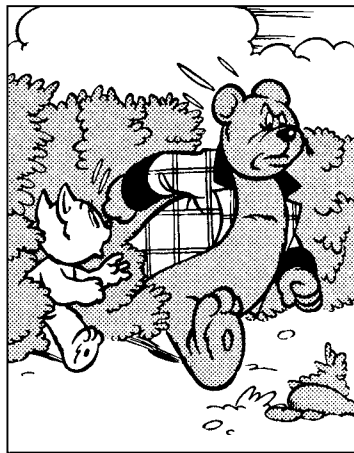
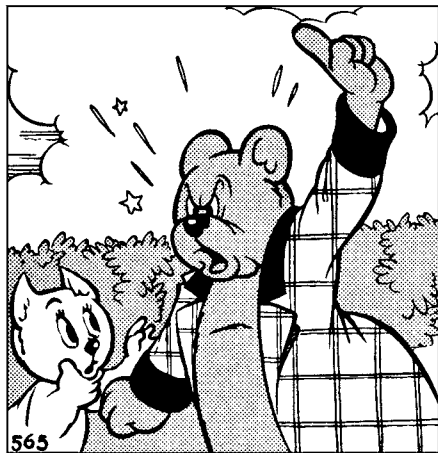
‘Met een wichel... eh... dinges vind ik iedere trilling. De aardstraling rust niet en... eh... dinges!’

‘Blik blah blah!’ snauwde een vierde stem. En toen ontstond er een wild rumoer.

Hm, het klinkt alsof heer Ollie moeilijkheden heeft, dacht Tom Poes. Misschien...

Op dat moment klonk er een rauwe gil. De zon werd even verduisterd door een groot, donker lichaam dat over de haag heen zweefde en met een doffe plof op de weg neerkwam.

‘Heer Ollie!’ riep Tom Poes verschrikt. ‘Hebt u zich pijn gedaan? Wat is er aan de hand?’

14 Hij hielp heer Bommel overeind en klopte hem bezorgd af.

‘Hebt u visite?’ vroeg hij.

‘Bah!’ riep heer Ollie. ‘Visite! Bah! Indringers zijn het! Die schilder Terpen Tijn en twee dichters gingen in mijn mooie gazon graven met een wichel... eh... dinges, als je begrijpt wat ik bedoel. En toen kwam er vibreerwater tevoorschijn, waarmee ze me nat spoten. Maar toen ik hun de kracht van een Bommelvuist wilde laten voelen, gooiden ze me over de haag!’

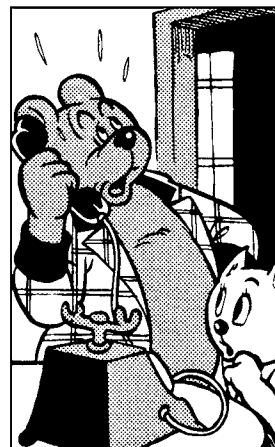
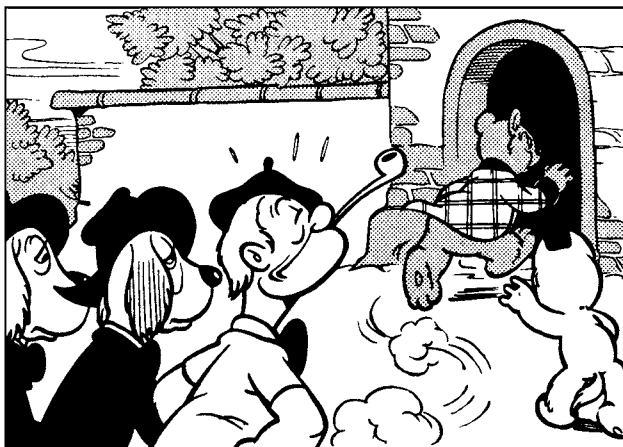
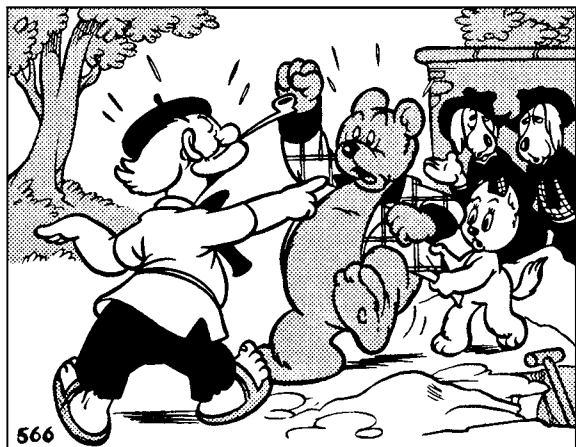
‘Hm,’ zei Tom Poes nadenkend. ‘Dat is een vreemd verhaal, heer Ollie. Daar moeten we meer van weten.’

‘Net wat ik dacht,’ zei heer Ollie. ‘Ik zal die trillende lui... eh... dinges! Snap je... eh... bah! Volg me, Tom Poes!’

Hij stapte, gevolgd door Tom Poes, door het gat in de omheining en trad fier op zijn vreemde bezoekers toe.

‘Hoor ’t geklater van ’t water!’ sprak Gerardus Flambard dromerig. ‘Lijk des bodems gulden schater!’ vulde Antonius peinzend aan.

‘Laat ons een dronk van dit kostelijk vocht nemen,’ stelde Terpen Tijn voor. ‘Dat is goed om de fijne trillingen op te voeren tot... eh... dinges!’

‘En nu is het uit!’ riep heer Bommel. ‘Ik ben een zachtmoedig heer, maar wanneer men mij over de haag van mijn eigen tuin werpt, is mijn toorn vreselijk!’

‘Het substantiële der materie kan slechts veredeld worden door de tedere aanraking van het fijnvibrerende instinct...’ sprak Gerardus Flambard nadenkend.

‘Versta je me niet?’ riep heer Bommel woedend. ‘Scheer je weg! Daar is het gat van de haag!’

‘Ik zou niet spreken van instinct,’ zei Antonius Flambard. ‘Neen, geen instinct is het dat de materie opheft. Het is veel meer de uiterst spirituele trilling van de kunstenaarsziel...’

‘Wel sakkerloot!’ schreeuwde heer Ollie. ‘Hou me vast, of ik bega een ongeluk!’

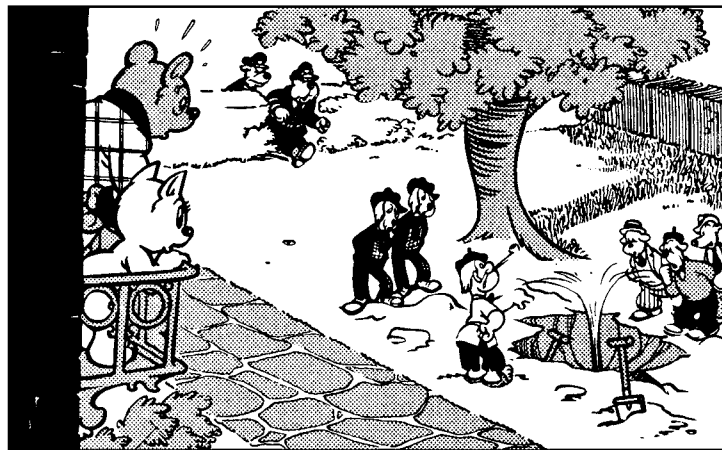
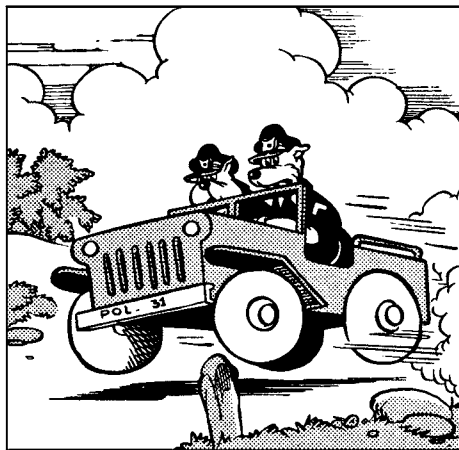
‘Je stoort mijn trillingen, makker,’ zei Terpen Tijn, zijn vinger priemend naar heer Bommel stekend.

‘Help!’ riep heer Ollie. ‘Hij wil me kwaad doen! Zie je dat, Tom Poes? Nu is het uit!’

En met deze woorden snelde hij naar binnen en greep de telefoon.

‘Hoo... hoofdbureau van po-po-politie!’ stamelde hij. ‘Met com-com-commissaris Bulle Ba... Bas? Kom-kom... kom gauw! Indringers op grasveld! Ze hebben een vibr... vibreerputje gegraven!’

‘Hm,’ zei Tom Poes nadenkend. ‘Ik heb zo’n idee dat dit geen geval voor de politie is, heer Ollie.’

16 'Wat voor putje?' vroeg de commissaris. 'Een wát? Vibreerputje? Nooit van gehoord! Waarom hebben ze dat gegraven? Huh? Hm! Ja, ja, ik kom.'

De wakkere politiebeampte liet Snuf voorrijden met de politiejeep en begaf zich meteen op weg.

'Een rare wereld tegenwoordig, Snuf,' merkte hij op. 'Heb jij ooit gehoord van indringers die een vibreerputje graven?'

'Een wát, commissaris?' vroeg Snuf verbaasd.

'Een vibreerputje,' legde Bulle Bas uit.

'Nooit van gehoord, commissaris,' zei Snuf. 'De misdaad staat toch maar voor niets! Waar moet dat heen?'

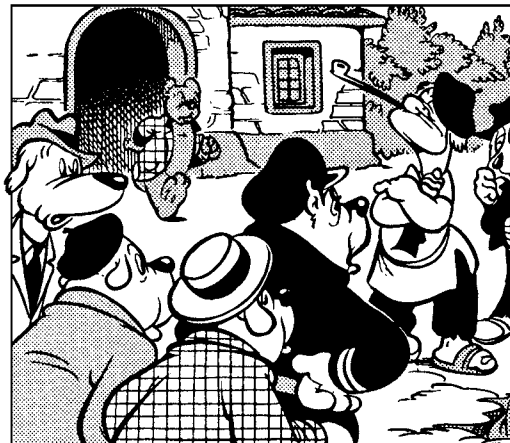
Na een snelle rit bereikte de jeep slot Bommelstein.

'Hier is de plek van het misdrijf, Snuf,' zei de commissaris, door de haag het gazon op stappend.

Daar stond een groep voorbijgangers bij een kuil en luisterde naar een toespraak van de schilder Terpen Tijn.

'Hier is de bron van de fijne trillingen,' sprak de kunstenaar. 'Drink dit water, makkers, dan zullen jullie vleeslichamen hun zwaarte verliezen en eh... dinges!'

'Heb ik ooit!' mompelde de commissaris.

Hij greep zijn opschrijfboekje, brak zich een baan door de omstanders en trad op de schilder toe.

‘Politie!’ snauwde hij. ‘Wat betekent dit? Wat doen jullie op het terrein van Bommel, Olivier B.? Hebben jullie vergunning van de eigenaar om hier een gat te graven?’

‘Dit is een bron! Dit is geen gat!’ sprak Gerardus Flambard terechtwijzend.

‘Een gat! Hoe grof klinkt dat!’ vulde Antonius Flambard aan.

‘Dit is een vibreerputje,’ legde Terpen Tijn uit. ‘Tegen de grofstoffelijke... eh... dinges! Vat je, makker?’

‘Het zijn misdadigers!’ riep heer Bommel, die nu naderde. ‘Ze hebben op mijn terrein ingebroken!’

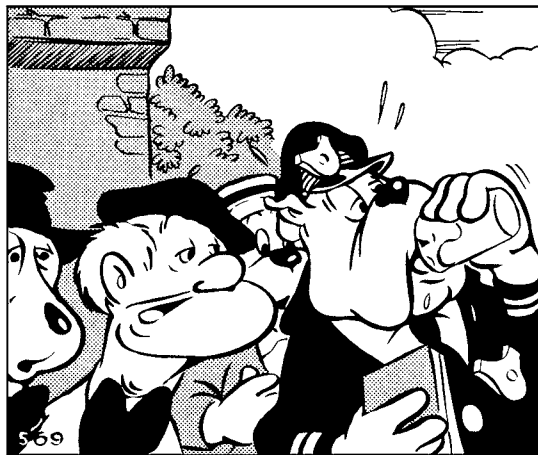
‘Mooi!’ zei Bulle Bas. ‘Ik ga jullie opschrijven! Je naam?’

‘Mijn naam behoort tot de onsterfelijken,’ zei Terpen Tijn uit de hoogte. ‘Die hoeft je niet in dat vieze boekje te schrijven, agent.’

‘Zijn naam jubelt uit der muzen mond,’ zei Gerardus Flambard.

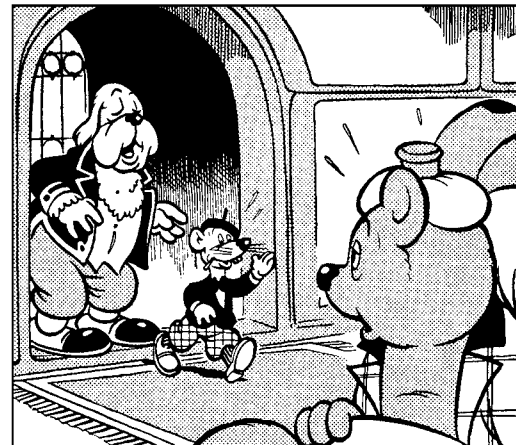
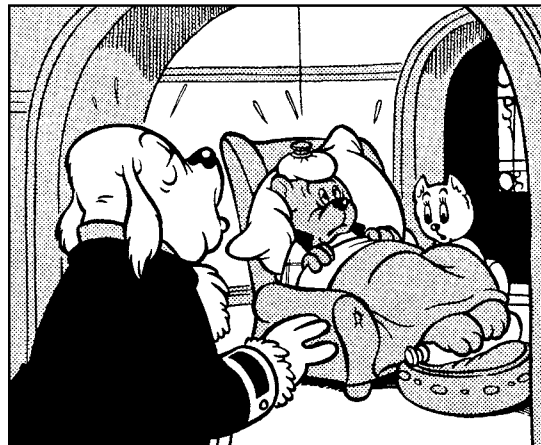
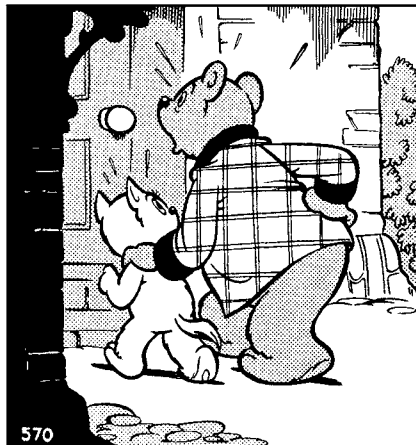
‘Geen grapjes,’ snauwde de commissaris. ‘Anders brengen we jullie op.’

‘Drink een slok van dit edel... eh... dinges!’ zei Terpen Tijn en hij bood de commissaris een glas water aan, dat hij uit het putje had geschept.

- 18 Bulle Bas nam aarzelend het glas aan en keek erin.
‘Hm!’ mompelde hij. ‘Hm! Het schijnt allemaal om dit water te gaan. Hm... Kan geen kwaad om eens te proeven. Ik moet weten waar ik over praat, nietwaar? En bovendien heb ik dorst!’
‘Niet drinken, commissaris!’ fluisterde Snuf haastig. ‘Misschien is het vergiftigd!’
Maar het was al te laat. De commissaris nam een flinke slok, terwijl de omstanders hem vol verwachting aanstaarden. Ze zagen hem enigszins verbleken, maar toen verhelderde een glimlach zijn barse trekken.
‘Wonderlijk!’ sprak hij. ‘Voel je de beweging van de natuur, Snuf?’

Hoor je hoe het ruisen van de bladeren en het zingen van de vogelkens samensmelten tot één machtige muziek? Houd mijn opschriftboekje vast, Snuf. Ik moet dansen!’
En de stoere politieman verhief zich op zijn teenspitsen en maakte een paar luchtige pasjes.
‘Heerlijk!’ juichte hij. ‘Ik heb altijd geweten dat ik het in me had!’
‘Ontzettend!’ zei heer Bommel. ‘De politie laat ons in de steek. Zie je dat?’
‘Hm,’ zei Tom Poes. ‘Het schijnt dat dit een bijzonder soort putje is, heer Ollie.’

Heer Bommel zuchtte diep en tastte naar zijn rug.

‘Ik... ik ben een gebroken heer!’ jammerde hij. ‘Breng me naar huis, jonge vriend. Ondersteun mij. Ik kan het niet meer dragen... Ik... ik kan mezelf niet meer dragen. Ik ben op, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Hij wankelde zijn huis weer binnen en liet zich in een gemakkelijke stoel zakken.

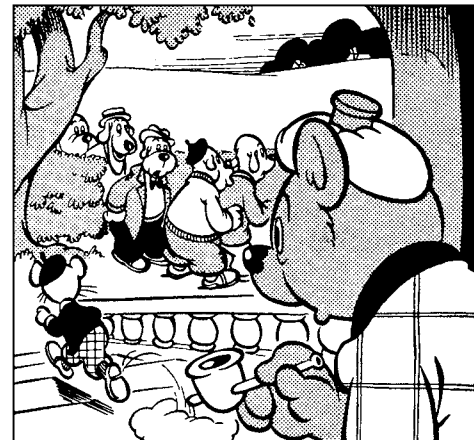
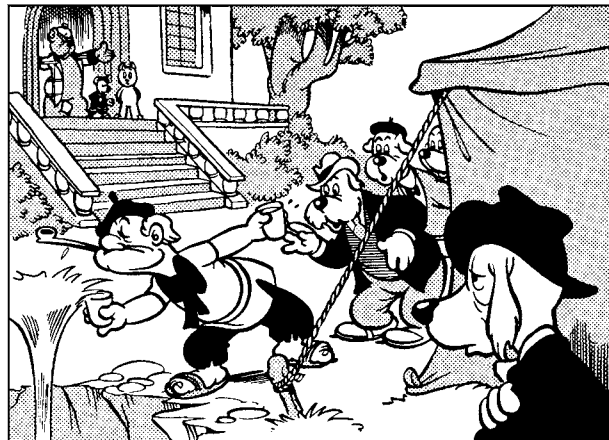
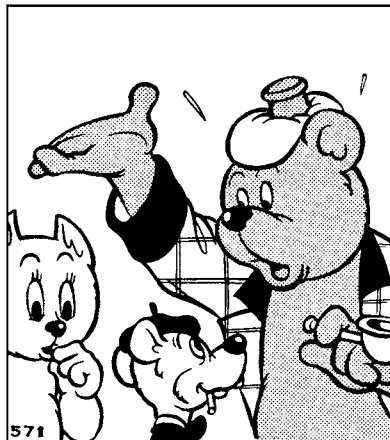
‘Breng me wat aspirine, Tom Poes,’ vervolgde hij. ‘Ik heb een bonkende hoofdpijn boven mijn linkeroor. En een ijsblaas, jonge vriend. Dit is te veel voor een heer van mijn stand. Allerlei lieden gaan in mijn tuin graven en de commissaris van politie maakt een dansje in

mijn bloemperken. Het is treurig! Stuur die lieden van mijn grasveld af. Ik voel dat ik ernstig ziek zal worden en dan zal het te laat zijn.’

Op dat moment trad Joost binnen.

‘Excuseer,’ sprak hij. ‘Hier is de journalist Argus om u te spreken, heer Olivier.’

‘Hoe gaat het?’ vroeg de bezoeker opgeruimd. ‘Argus is mijn naam – Argus van de Rommelbode. U weet wel. Ik hoorde dat u nieuws voor me had. Haha! Altijd tuk op nieuwtjes, u kent dat. Wat is er aan het handje?’

20 'Aha!' zei heer Bommel, overeind komende. 'Dat treft. Zet maar in uw krant dat hier schandelijke toestanden heersen en dat de politie niet in staat is, de rechten van een heer te verdedigen. Zet maar...'

'Wat is er dan gebeurd?' vroeg Argus, zijn notitieboekje grijpend.

'Kijk,' zei heer Bommel, het bordes op stappend. Daarvandaan was een aangroeiende groep lieden te zien. Een lange rij voorbijgangers stond van de haagopening tot aan de kuil, waar de schilder Terpen Tijn glaasjes bronwater uitdeelde.

'Kijk,' zei heer Bommel. 'Die vent daar brak met een wichel... eh... een wichelhout en nog twee andere kerels door mijn haag heen en be-

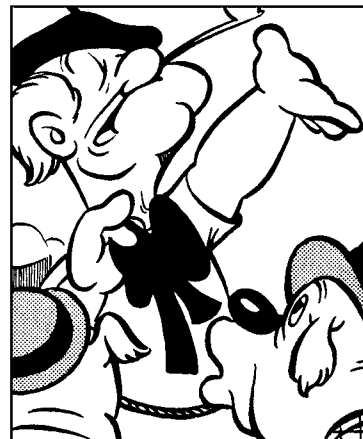
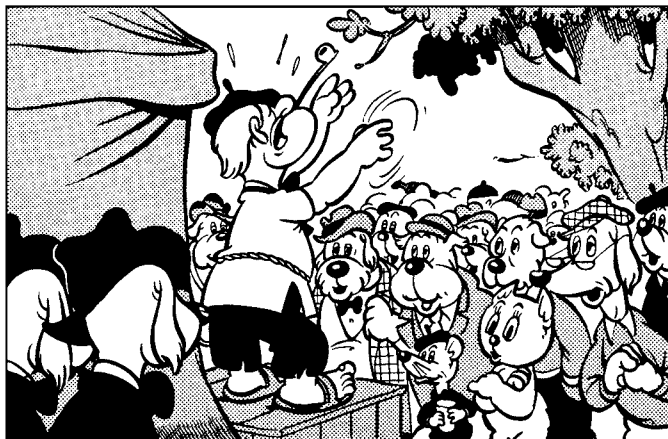
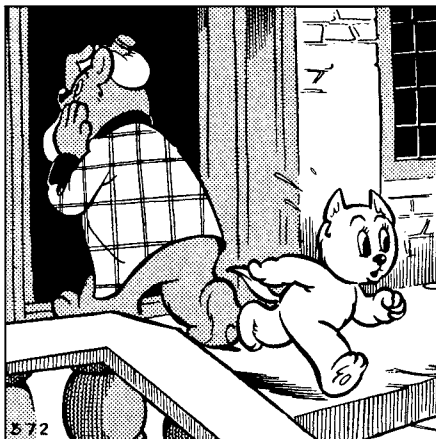
gon in mijn mooie, dure grasveld een gat te graven en toen kwam er water uit dat gat en toen spoten ze me nat en toen gooiden ze me over mijn haag, die toch al kapot was van het doorbreken, en toen belde ik de politie op en toen kwamen al die wandelaars ook door mijn haag naar binnen en toen begon de commissaris te dansen en toen...'

'Wát deed de commissaris?' vroeg de journalist, ijverig schrijvend.

'Dansen!' zei heer Bommel verontwaardigd. 'Dansen, als u begrijpt wat ik bedoel.'

'Dat is interessant!' riep Argus. 'Daar moet ik meer van weten!'

En hij holde de trappen af naar het oloopje toe.

‘Wel heb ik ooit!’ zei heer Bommel ontstemd. ‘In plaats van te luisteren naar wat ik hem te vertellen heb, gaat die krantenschrijver naar dat ongere stelletje toe. Alsof de woorden van een heer niet belangwekkender zijn dan het gezwets van die... eh... die... hm! Wat jij, Tom Poes? Tom Poes! Waar ben je? Luister je?’

Maar Tom Poes luisterde niet. Hij liep achter de journalist aan naar het groepje op het grasveld. Daar was intussen een tent opgetrokken met een houten podiumpje, waarop de schilder Terpen Tijn aan een meeslepende toespraak begon.

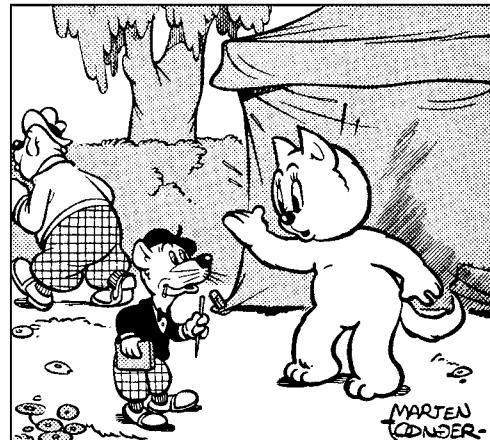
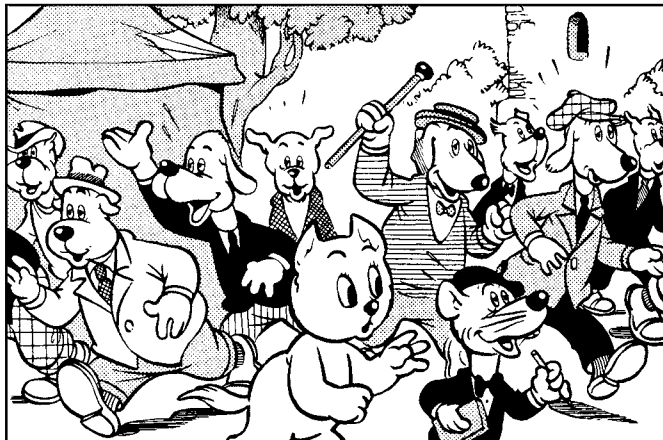
‘De trillingen van dit bronwater verheffen de geest boven... eh... dinges!’ sprak de kunstenaar. ‘De schoonheid van de natuur en de

kracht van het ego verenigen zich tot... eh... dinges! Van hieruit begint een betere wereld! Drink en laat de vibratie je grofstoffelijke massa’s eh... dinges!’

‘Zeer interessant!’ fluisterde Argus. Hij had een glas bronwater van de dichter Gerardus Flambard gekregen en nipte eraan.

‘Dit wordt een zeer opvallend stukje voor mijn krant. Van Hieruit Begint Een Betere Wereld! Goeie kop! Iets voor de voorpagina, je weet wel.’

‘Hm,’ zei Tom Poes. ‘Ik vind er niets aan. En ik begrijp er trouwens ook niets van.’

- 22 'Alle narigheid op deze suffe aardbol ontstaat, doordat jullie trillingen te grof zijn!' galmde de schilder Terpen Tijn. 'Kijk om je heen naar al die domme, suffe koppen en neem een slokje bronwater. Dan zal je pas merken dat eh... dinges! Snap je, makker?'

'Wat een ideeën heeft die man!' fluisterde Argus bewonderend.

Hij had zijn glas bronwater leeg gedronken en staaarde dromerig voor zich uit.

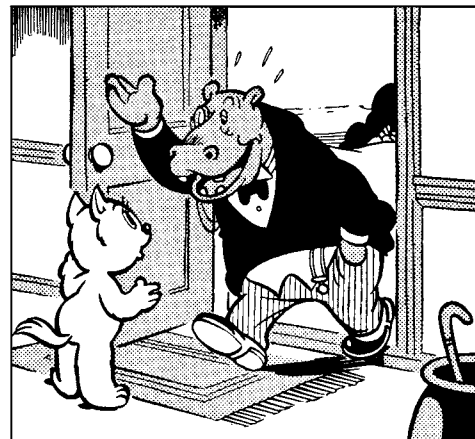
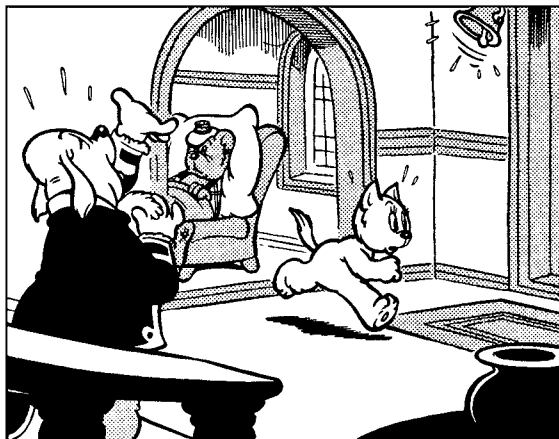
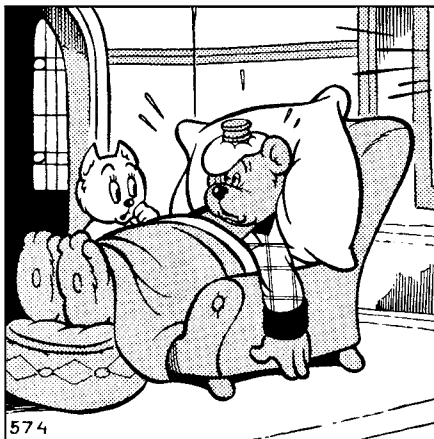
'Wat een ideeën! Domme, suffe koppen! Hoe fijn gezegd. Hoe teer aangevoeld. Net wat ik altijd al gedacht heb. Ik kon alleen de woorden niet vinden.'

Tom Poes liep verbluft achter hem aan naar het gat in de haag.

'Vind je dat een groot idee?' vroeg hij. 'Snap je dan niet wat een onzin dit allemaal is? Deze kerels zitten hier in heer Bommels tuin en doen of ze thuis zijn en praten onzin. En jij vindt het nog mooi ook, in plaats dat je er een flink stukje over in de krant zet.'

'Onzin?' zei Argus dromerig. 'Onzin?! Jij, arme, grofstoffelijke dwaas! Ik ga een stukje voor mijn krant schrijven, zoals ik nog nooit geschreven heb. Ik ben een kunstenaar, ik voel het! Aha! De trillingen van dat bronwater hebben mij gegrepen! Vaarwel!'

En de journalist stapte plechtig weg.

Tom Poes liep terug naar Bommelstein en trof daar heer Ollie droevig in een stoel aan.

‘Ik ben een gebroken heer,’ verklaarde die op jammerende toon. ‘Ik kan dit niet verwerken, Tom Poes. Het is te veel voor me. Wat moet ik doen? Doe dan toch eens wat, bedoel ik.’

Op dat moment werd er dringend gebeld. En omdat er niet werd opgedaan, snelde Tom Poes de gang in. Daar trof hij Joost aan, die op een traprede stond.

‘Waarom doe je niet open, Joost?’ vroeg Tom Poes verbaasd.

‘Sst!’ fluisterde Joost. ‘Met uw verlof.’

De allerschoonste liedjes,
Die komen toch alleen
Als alles stil en eenzaam is
En alle vreugde heen;
Zij kennen...’

‘Je hebt zeker ook al uit dat vibreerputje gedronken!’ riep Tom Poes boos.

Op dat moment ging de bel opnieuw, zodat Tom Poes haastig open deed.

‘Is dát wachten,’ zei burgemeester Dickerdack binnentredend. ‘Is Bommel thuis, jongeman? Ik moet hem spreken, zie je?’

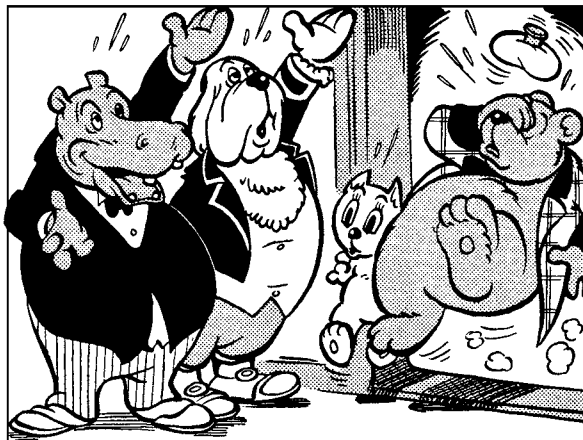
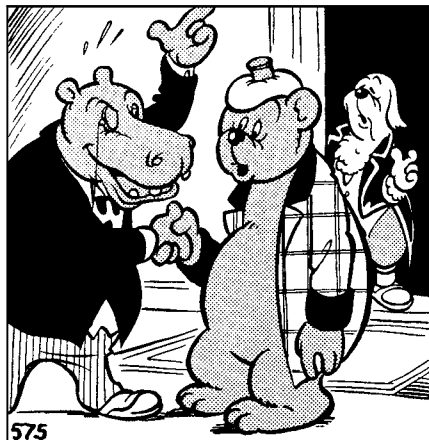
‘...weinig woorden,’ sprak Joost op de achtergrond.

‘Maar d’eigen melodie

Ruist als de regen en de wind...’

‘Wat is dat?’ vroeg de burgemeester verbaasd.

‘O... dat... eh... dat is Joost,’ zei Tom Poes. ‘Hij voelt zich niet zo lekker. Heer Bommel is in de zitkamer, burgemeester.’

- 24 Heer Bommel stond verrast op, toen de burgemeester binnenstapte.
'Prettig dat u komt,' zei hij met doffe stem. 'Er is hier iets verschrikkelijks aan de gang. Iedereen is door het dulle heen geraakt, zodat ik er, als heer zijnde, alleen voor sta. Ik...'
'Aha!' zei de burgemeester. 'Je bedoelt dat putje op je grasveld, hè? Ja, ja, daar kom ik voor. De gemeente wil een mooi gebouwtje bij die bron zetten. Dat vind je wel goed, hé? Je zult eens zien wat daar een toeristen op af komen.'
'Een gebouwtje?' stamelde heer Bommel. 'Bij die snertput... op-op mijn grasveld? M-maar...'
Op dat ogenblik verscheen Joost in de deuropening.
'De laatste regels schoten mij zojuist te binnen, met uw verlof,' sprak hij.

'Welke re-regels?' vroeg heer Bommel onthutst.
'Die allerschoonste liedjes
Die gaan al schreiend om!' verklaarde Joost.
'Wat?!' vroeg heer Ollie. 'Wel-welke liedjes?'
'Ik weet het!' juichte de burgemeester. Hij stak een arm omhoog en declameerde:
'En snikken doen ze in de eenzaamheid
En vertellen niet waarom!'
'Wat?' vroeg heer Bommel benauwd. 'Wie sn-snikken?'
'De burgemeester heeft ook uit die put gedronken,' zei Tom Poes haastig.
'Met uw welnemen,' zei Joost. 'Het is: En zéppen niet waarom!'